

Retten i Glostrup

Den 23. november 2017 kl. 13:00 blev fogedretten sat på dommerkontoret af [redacted] Dommer [redacted].

Der blev foretaget FS 32-14488/2017

SANTANDER CONSUMER BANK, FILIAL AF SANTANDER CONSUMER BANK AS, NORGE

Stamholmen 147 6.

2650 Hvidovre

mod

[redacted] Debitor 1

[redacted] Adresse 1

[redacted] By 1

Der blev afsagt sålydende

Kendelse

Denne fogedsag, der er modtaget i fogedretten den 16. august 2017 drejer sig om, hvorvidt Santander Consumer Bank kan få foretaget udlæg hos [redacted] Debitor 1 for sit tilgodehavende i henhold til en kreditkøbekontrakt med ejendomsforbehold. Tilgodehavendet er opgjort til 98.688,33 kr.

Santander Consumer Bank har nedlagt påstand om, at sagen fremmes til udlæg i medfør af kreditaftalelovens § 42.

[redacted] Debitor 1 har nedlagt påstand om, at sagen nægtes fremme.

Sagens oplysninger:

[redacted] Debitor 1 indgik den 22. oktober 2014 en kreditkøbekontrakt med ejendomsforbehold med [redacted] Person 1 Biler vedrørende en brugt Volkswagen Touran 2.0 TDI, årgang 2008, der ifølge købekontrakten havde kørt 340.000 km.

Købekontrakten indeholdt desuden en transporterklæring, hvorefter samtlige sælgers rettigheder, herunder fordringen mod køber og ejendomsforbeholdet, blev transporteret til Santander Consumer Bank.

Det var i købekontrakten angivet, at kreditomkostninger beløb sig til i alt 35.381 kr., hvoraf etableringsomkostningerne udgjorde 14.625 kr. Etableringsomkostningerne udgjordes blandt andet af et tinglysningsgebyr på 3.060 kr.

Samtidig med underskrivelsen af købekontrakten underskrev **Debitor 1** **Debitor 1** desuden et dokument om anmeldelse om ejendomsforbehold til brug for tinglysning af ejendomsforbeholdet i bilbogen.

Den 1. august 2016 betalte **Debitor 1** ikke det månedlige afdrag i henhold til kreditaftalen.

Den 18. august 2016 foretog Santander Consumer Bank tinglysning af ejendomsforbeholdet i bilbogen.

I et brev af 29. august 2016 skrev advokat Michael Gregersen blandt andet følgende til **Debitor 1**:

”...

Som advokat for Santander Consumer Bank AS ... retter jeg ved nærværende henvendelse til Dem i anledning af, at De er i restance med betalingerne ifølge ovennævnte lån.

Da jeg er bekendt med, at den i sagen omhandlede bil er blevet afhændet, er hele restgælden forfalden til betaling til betaling. Det skyldige beløb er hermed taget til inkasso og kan opgøres som følger...”

I en mail af 6. september 2016 svarede advokat Jette Alsbæk på vegne af **Debitor 1** følgende:

”...

På vegne af min klient skal jeg afvise kravet, idet Santander Bank har sikret sig ved ejendomsforbehold i den solgte bil, hvorfor banken henvises til at inddrive deres tilgodehavende ved at tage bilen tilbage...”

Efter yderligere korrespondance skrev advokat Anders Boserup den 21. juni 2017 blandt andet følgende til advokat Jette Alsbæk:

”...

Vi har undersøgt sagen vedrørende salget af bilen hos **Virk.1** **Debitor 1**.

Bilen er handlet den 4. april 2016 og min klient har derfor slettet ejendomsforbeholdet, idet dette først er blevet tinglyst efter handelsdagen.

Forhandleren har oplyst, at **Debitor 1** selv har afleveret nøgler til forhandleren med henblik på videresalg.

På trods af ejendomsforbeholdet ikke var tinglyst, hæfter din klient stadig for restgælden som dags dato kan opgøres således...”

Debitor 1 har i al korrespondancen med Santander Consumer Banks advokat bestridt, at hun har medvirket til et salg af bilen.

Den 16. august 2017 indgav Santander Consumer Bank begæring foretagelse af udlæg hos **Debitor 1** i medfør af kreditaftalelovens § 42.

Fogedretten har meddelt **Debitor 1** fri proces til sagens behandling i fogedretten.

Forklaringer

Der er under et fogedretsmøde den 14. november 2017 afgivet forklaring af **Debitor 1**.

Debitor 1 forklarede behørigt formånet, at hun købte bilen i oktober 2014, og at hun i forbindelse med købet indgik en finansieringsaftale Santander. Finansieringsaftalen var med ejendomsforbehold. Hun boede dengang sammen med sin daværende kæreste, **Person 2**. **Person 2** var registreret i RKI, og hun underskrev derfor papirerne vedrørende købet af bilen alene. I forbindelse med købet modtog hun nogen papirer vedrørende tinglysning, og hun gik derfor ud fra, at ejendomsforbeholdet i bilen var tinglyst. Efter bilen var købt, var det primært hende, der brugte bilen.

Omkring oktober 2015 opstod der et problem med bilens indsugningsmanifold, og bilen blev derfor indleveret på et værksted, hvor **Person 2** arbejder. Da bilen blev indleveret på værkstedet, fik hun en lånebil, som hun kunne bruge, mens bilen blev repareret. Bilen stod længe på værkstedet, men idet hun havde en lånebil, som hun kunne bruge, var det ikke noget, hun tænkte nærmere over.

Ca. et halvt år efter, at bilen var blevet indleveret på værkstedet, gik hende og **Person 2** fra hinanden, og i den forbindelse spurgte hun **Person 2** nærmere ind til bilen. **Person 2** indrømmede nu over for hende, at bilen var blevet solgt til ejeren af værkstedet, og at ejeren havde givet ham en brugt Audi i bytte for bilen. **Person 2** lovede i den forbindelse, at han ville give hende penge hver måned til at betale afdragene på bilen. Det gjorde han dog kun de første to måneder, og da hun ikke havde andre penge at betale afdragene med, misligholdte hun i sommeren 2016 aftalen med Santander. Hun har fået oplyst, at værkstedsejeren efterfølgende har videresolgt bilen.

Person 2 har i forbindelse med et møde i Statsforvaltningen vedrørende deres fællesbarn sagt til hende, at der skulle foreligge en købskontrakt mellem hende og værkstedsejeren med hendes underskrift på. **Person 2** sagde samtidig noget i retning af, at han måtte være dygtig, når hendes underskrift stod på købsaftalen. Hun har aldrig set nogen købsaftale og ej heller skrevet under på nogen aftale om overdragelse af bilen. Hun har ligeledes aldrig bedt eller givet **Person 2** lov til at sælge bilen, og hun vidste ikke noget om, **Person 2** planlagde at sælge bilen, før det var sket. Hun fik først oplyst, at der sket et salg af bilen, da hun spurgte **Person 2** om bilen i forbindelse med samlivsophævelse.

Da hun opdagede, at bilen var solgt, kontaktede hun selv Santander. Hun talte med en person, der hed **Person 3**, og han sagde til hende, at hun kun skulle tale med ham om sagen, idet der var et problem med tinglysningen. Hun fik efterfølgende oplysning om, at Santander tinglyste ejendomsforbeholdet i august 2016, men Santander måtte efterfølgende aflyse ejendomsforbeholdet, da det var lyst efter, at bilen var solgt.

Generelt var bilen i god stand, og hun er sikker på, at bilen ville kunne have dækket restgælden, hvis Santander havde kunnet tage bilen tilbage. Hun har ingen penge eller andet, som vil kunne danne grundlag for udlæg.

Hun har ikke politianmeldt **Person 2**. Hun har et barn med **Person 2**, og hun har derfor andre hensyn at tænke på. Som hun har forstået det, satte Santander sagen i gang, efter at hun kontaktede Santander.

Parternes bemærkninger

Santander Consumer Bank har gjort gældende, at der enighed mellem parterne om, at der er indgået en købsaftale med ejendomsforbehold. indgået en er indgået en aftale med ejendomsforbehold. Betingelserne for gyldighed af et ejendomsforbehold fremgår af kreditaftalelovens § 34, og efter denne bestemmelse er det ikke en gyldighedsbetingelse, at ejendomsforbeholdet tinglyses. I nærværende sag er gyldighedsbetingelserne i kreditaftalelovens § 34 opfyldt, og uanset den manglende tinglysning, foreligger der derfor et gyldigt ejendomsforbehold mellem parterne. **Debitor 1** har misligholdt kreditaftalen, og i det **Debitor 1** på grund af videresalg af bilen ikke har kunnet tilbagelevere bilen til Santander Consumer Bank er betingelser for foretagelse af udlæg efter kreditaftalelovens § 42. Det er efter bestemmelsen uden betydning, om **Debitor 1** medvirkede til salget eller ej.

Santander Consumer Bank har endvidere gjort gældende, at der altid kan foretages udlæg efter kreditaftalelovens § 42, hvis det solgte ikke findes hos forbrugeren under en tilbagetagelsesforretning. Selv hvis ejendomsforbeholdet havde været tinglyst, og Santander derfor ville have kunnet vindicere bilen, ville det ikke ændre på, at Santander ville have ret til at få foretaget udlæg efter bestemmelsen.

Endelig bestrider Santander Consumer Bank, at bilen var mere værd en Santanders tilgodehavende. Der var tale om en gammel bil, som havde kørt langt.

Debitor 1 har gjort gældende, at det ikke beror på hendes forhold, at der er et tilgodehavende. Hvis Santander rettidigt havde tinglyst ejendomsforbeholdet, ville rekvirenten have kunnet vindicere bilen og derved få sin restgæld dækket. Det skal i den forbindelse særligt bemærkes, at der er tale om et forbrugerkøb, og at **Debitor 1** i forbindelse med kreditaftalens indgåelse betalte gebyr for tinglysning af ejendomsforbeholdet, og at hun havde derfor en berettiget

forventning om, at ejendomsforbeholdet var tinglyst.

Debitor 1 har videre gjort gældende, at hun ikke deltog i eller var vidende om salget og videresalget af bilen, og såfremt der foreligger en underskrevet skriftlig aftale om salget af bilen, er der tale om en falsk underskrift. Santander Consumer Bank har under sagen ikke bestridt, at **Debitor 1** ikke var vidende om eller deltog i videresalget. Efter **Debitor 1** opdagede videresalget gav hun Santander alle relevante oplysninger, og der beror derfor ene og alene på Santanders manglende tinglysning af ejendomsforbeholdet, at det ikke har været muligt at vindicere bilen fra en godtroende erhverver, hvilket ville have dækket tilgodehavendet. Det vil i denne situation være urimeligt, hvis Santander kan gøre sit tilgodehavende gældende over for **Debitor 1**, der er forbruger, jf. aftalelovens § 36.

Endelig er det gjort gældende, at det må anses for sandsynligt, at bilen ville kunne have dækket tilgodehavendet. Bilen blev købt for 126.000 kr. ekskl. kreditomkostninger. Der blev erlagt en udbetaling på 25.200 kr., og herudover betalte **Debitor 1** afdrag i 1½ år, før aftalen blev misligholdt, hvorfor der var en større friværdi i bilen. I øvrigt beror det på Santanders manglende tinglysning af ejendomsforbeholdet, at bilen ikke er i Santanders besiddelse, og værdien derfor ikke nærmere kan fastslås.

Fogedrettens begrundelse og resultat

Det lægges som ubestridt til grund, at **Debitor 1** er forbruger, mens Santander Consumer Bank har handlet inden for sit erhverv.

Endvidere lægger fogedretten på baggrund af sagens oplysninger og **Debitor 1's** forklaring til grund, at der foreligger en gyldig aftale om ejendomsforbehold mellem parterne, og at bilen blev solgt på et tidspunkt, hvor ejendomsforbehold ikke var tinglyst i bilbogen. Fogedretten lægger yderligere til grund, at det ikke har været muligt for Santander at tilbagetage bilen, idet ejendomsforbeholdet først blev tinglyst på et tidspunkt, hvor bilen var videresolgt til en godtroende aftaleerhverver.

Efter kreditaftalelovens § 41 er hovedreglen i tilfælde af en forbrugers misligholdelse af en aftale om ejendomsforbehold, at bilen skal tages tilbage til fuld og endelig afgørelse af parternes mellemværende. Af kreditaftalelovens § 42, stk. 2, følger det dog, at hvis det solgte ikke forefindes hos forbrugeren under tilbagetagelsesforretningen, kan kreditgiveren foretage udlæg hos forbrugeren efter kreditaftalelovens § 38, således som dette beløb opgøres af fogedretten. Det er således som udgangspunkt forbrugeren, som i overensstemmelse med dansk rets almindelige regler bærer risikoen for bilen, da det også er forbrugeren, som har mulighed for at forsikre sig mod bilens hændelige undergang.

Efter forarbejderne til kreditaftalelovens § 42, stk. 2, tager bestemmelsen navnlig sigte på den situation, hvor det solgte er gået til grunde, er blevet stjålet eller ulovligt er videresolgt.

I det foreliggende tilfælde, er der sket et ulovligt videresalg, hvorfor der som udgangspunkt foreligger en situation omfattet af kreditaftalelovens § 42, stk. 2.

Spørgsmålet er herefter, om den manglende tinglysning af ejendomsforbeholdet medfører, at Santander Consumer Bank alligevel ikke kan foretage udlæg.

Debitor 1 har forklaret, at hun indleverede bilen på det værksted, hvor hendes ekskæreste arbejdede, og at hun først spurgte ekskæresten nærmere ind til bilen ca. et halvt år efter.

Under disse omstændigheder finder fogedretten, at **Debitor 1** på en sådan måde overlod bilen i andres varetægt, at hun – uanset om hun var vidende om eller deltog i videresalget af bilen – til dels kan bebrejdes, at der opstod en situation, hvor Santander Consumer Bank ikke kunne tilbagetage bilen.

Uanset, at Santander Consumer Bank ikke tinglyste ejendomsforbeholdet, findes Santander Consumer Bank derfor at være berettiget til at foretage udlæg efter kreditaftalelovens § 42, stk. 2.

Da Santander Consumer Bank må betragtes som vinder af sagen, skal Santander Consumer Bank tilkendes sagsomkostninger. Fogedretten fastsætter sagsomkostningerne til 1.780 kr., hvoraf 780 kr. udgør udgiften til retsafgift og 1.000 kr. udgør udgift til advokatbistand inkl. moms. Der er ved fastsættelsen af udgiften til advokatbistand taget hensyn til, at Santander Consumer Bank ikke har indgivet processkrifter ud over rekvisitionen, og at der har været afholdt et fogedretsmøde i sagen af ca. 40 minutters varighed. Da **Debitor 1** har fri proces skal sagsomkostningerne afholdes af Statskassen.

Derfor bestemmes:

Sagen fremmes til udlæg for 98.688,33 kr.

Statskassen skal i sagsomkostninger til Santander Consumer Bank, Filial af Santander Consumer Bank AS, Norge, betale 1.780 kr.

Sagen udsat på berømmelse af udlægsforretning.

Sagen udsat.

Fogedretten hævet.

Dommer